ſinna. End ſiis nouame enneſele korwwankri ja wöörslimmid, wastas Tio jälle: ſeſt ikka illuſam, kui ſeddawiſi ſöidame. Hea naeſele mees annab hea melega woito, kostis Rein, ja Tio läks ülle karede, kui ſulleke, mis tulekesſeſt aetakſe — weike plikka tagga järrel.

Rein jäi niitma, ia nites saatſid temma mötted Tiut, ſenni kui ſuur launa kätte weres: ſiis hettis, tedda taggaſi odates, weiki Jürri körwa puhkama — ja kedda ma armastan ennam: Tiut woi ſedda laſt? — ma armastan mollemid — ei olle ka wahhet, nenda mötteldes uinus ta maggama. Päwa pallaw ſoendas keik metſad ja laggedad, ja öie ſuitſud keerleſid ülle pöidude, otſe kui pölleks ma-ilm; koddo-ellajas otſis ſeina warjo, ja lehtpu katte jahhutas Reinut ja Jürrit — wärske hein olli nende paddi ja keikſuggu lilled nende toa illo — linn-nud laulſid oktade pealt ja lookenne ülle nende maggamisſe kohta, nenda Rein raskeſt töösſt hingas, kallis laps kaenlas ja kallis naene ſüddames.

Siiski mis on keigeparremadgi römud ſiin! ſeſamma ſilmapilk, mis meid inglitte ſeltſi töstab, ſadab meid, keige kibbedamat wallo tundma — ſeſt ei tea, kas Rein wiis ſilmatäit hingand, kui jo hüti: tulge appi! ja tulge appi! — — Rein ei wotnud ſilmi adagi, waid kargas kohhe pu peäle waatma — ja näggi kolm metſaliſt ta naabri Hanſo peäle kippuwad. Agga ſeſamma Hans teggi temmaie püsti kurja — ſeſt olli ta nago kahhewahhel, laſt temma pärraſt üksi jätta. Ommeti, kui tedda jälle kulis, appi hüüdwa, ütles ta: aitma pean minnema! wottis wemla ſeltſiks ja pelletas Hanſoga waenlaſt. — Kui ta taggaſi läks, köndis Hans, allandik keik, ta järrel.

Agga, helde Jummal! mis näggi Rein, kui ta lapſe liggi ſai — üks maddo ronnis temma ülle. Kurjateggia! kiſſendas Rein, ja ſe ellajas noelas, arraminnes, laſt, et halledaste hakkas nutma — paiſetas ka kohhe nenda, et löötſuma jäi. Mis ütleb Tio

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1811, lk. 17